

TROBAR EL JESÚS FORASTER

Tercer de pasqua © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

«No parlis mai amb forasters!» És una de les primeres paraules de saviesa que les mares transmeten als seus fills. Aquesta és la veritat que ens explica, sota una forma fabulada, el conte de la caputxeta vermella, però també l'anècdota del Salt de la Minyona, sobre la vall de Sau a Osona.

No obstant això, Cleofàs i Simeó, el seu company, no van seguir aquest consell. Si ho haguessin fet, mai no s'haurien trobat amb Jesús, en un encontre transformador de la seva vida, de la seva existència. Per a poder entrar en l'àmbit de l'evangelització, de la comunicació divina, cal arriscar personalment, cal jugar-se-la i apostar. Avui en tenim un altre clar exemple. Qui sap quantes vegades el Senyor ressuscitat ha passat a prop teu i no has tingut la capacitat per rebre'l, per relacionar-t'hi, perquè tenies por del desconegut? La por, enemiga de la fe, constitueix una vacuna molt eficient. Avui gastem molta por, socialment parlant. Els deixebles d'Emmaús (Lc 24,13-35), deprimits, abandonen la companyia dels apòstols i de l'Església de Jerusalem per allunyar-se vers Emmaús. Fugen d'estudi. Rebutgen, primer de tot, aquell ambient tancat, un tant malaltís, al·lucinogen en el que estaven immersos. Però resulta que passa alguna cosa, increïble, al·lucinant, que tornen corrent cap a Jerusalem, per tornar-se a trobar amb els apòstols i els creients, que havien abandonat pel matí d'aquell mateix dia. En ells ha nascut una nova força, carregada d'alegria i entusiasme. Què ha passat, perquè es doni aquest canvi radical? Doncs que es van trobar amb un estrany, que no acabava de semblar-se a Jesús, però que va resultar identificar-s'hi.

Els dos deixebles intentaven distanciar-se de la catàstrofe de l'escàndol que va afectar els seguidors de Jesús, per la vergonyant mort del seu mestre a les mans dels soldats romans. Molts pensaven que, al final, acabarien vençant tots els enemics, passant pels ocupants romans. Però fins i tot quan intentaven escapar-ne, la seva ment encara restava presonera d'aquells sentiments. Es pot imaginar l'estat d'ànim en què es trobaven, quan es dirigien vers un futur incert a Emmaús? Decepció, tristesa i depressió, alhora i barrejat.

Tot d'una, el desconegut els atrapa i es posa a caminar amb ells. Els diu: «¹⁷de què parleu entre vosaltres tot caminant?» La resposta més natural que es podria esperar d'ells seria: «Ei, tu! Què n'has de fer! Cuida't de casa teva!» Malgrat tot, Cleofàs i el seu amic són diferents, actuen d'una altra manera i li responen, amb ulls de llàstima: «¹⁸tu ets l'únic foraster

dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?» A partir d'aquí continua el diàleg, l'aprofundiment. Jesús els posa al corrent del sentit de les Escripures i, quan arriben a lloc, fent veure que volia passar de llarg, es fa convidar: «^{29b}queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.»

Cleofàs i Simeó volien continuar compartint amb aquell curiós estranger fins al final. No tan sols les seves confidències, sinó també el menjar i el refugi. Fou en aquest procés d'intercanvi que l'instant de revelació es va produir. De sobte, Jesús «^{29b}va entrar per quedar-se amb ells. ³⁰Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava.» Era el gest que faltava perquè la llum s'engegués en el seu cor, perquè tot quedés clar i hi veiessin com mai no haurien pensat que hi veurien.

Aquest era el descobriment de les seves vides. Havien nascut per arribar a aquell dia, per a aquella trobada, amb aquell foraster tan familiar, per fer l'experiència de la resurrecció. Crist era viu i no mort. Aquesta descoberta aportava un veritable canvi a les seves vides, a la seva fe, a la seva vocació. Aleshores, van deixar de banda tota por i fatiga, es va aixecar i van entornar-se'n aquella mateixa nit per reunir-se amb la companyia dels apòstols, per compartir les bones notícies amb tots els que s'havien trobat amb el Senyor ressuscitat, que se'ls havia fet amant en la persona d'un estrany i havia desaparegut en partir el pa.

La resurrecció de Crist és la línia divisòria entre la seva vida terrenal i la de l'eternitat, que queda alliberada de tot límit de temps, d'espai, de cultura, de religió. Avui el Senyor se'ns continua apareixent sota qualsevol aparença, visible això sí, tan sols amb els ulls de la fe: masculí o femení, blanc o negre, jove o vell, ric o pobre, discapacitat o no, catòlic o musulmà, de dretes o d'esquerreres.

Preguem que el Senyor ens faci la gràcia de trobar-lo en els estranys, que a vegades rebutgem, perquè tinguem el coratge d'arribar fins al seu cor amb les mans obertes, mitjançant els que són diferents, perquè Jesús mateix se'ns hi està fent present, amén.

Art Medieval
© 2017